

Danelags Julehefte
1914

JULEBOGEN 1914

Udgivet af „Danelag“, Elevforening for
Grand View College, Des Moines, Ia.,

ved

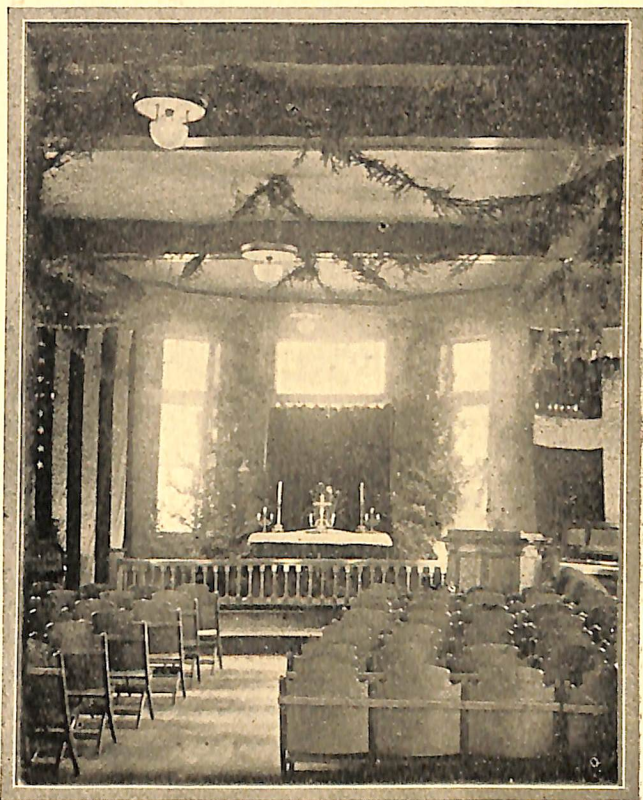
*S. D. Rodholm og L. C. Larsen i Samraad
med Skolens Forstander, Pastor Th. Knudsen.*

JULEVEJR.

(Sjælland. Juleaften 1907).

FESTSALEN VED JULETID.

GRAAT er der oppe og graat forneden,
Kort var kun Dagen, og snart er den leden.
Skal vi da fejre
vor Jul uden Sne?
Vil den ej lejre
sig dunblød og lé

*tindrende mod os fra Marker og Diger,
løftende Sindet mod lysfyldte Riger?*

*Graatunge Skyer, en tilsløret Himmel;
synes dog, som om der gemtes en Vrimmel
oppe og nede
af myldrende Fnug.
Vil den ej sprede
sin blændende Dug?*

*Jo, sé nu fanger mit spejdende Øje
Glimt af en lysende Prik i det Høje.*

*En blev til Tusind, i Strøm sés de glide
myldrende tæt og saa blændende hvide.
Vind mærkes næppe;
helt lydløs og lun
den væver et Tæppe
af blødeste Dun.*

*Intet er festligt som Sne, naar den falder;
barnlige Minder af Mulde den kalder.*

*Minder, der glemtes i slidfyldte Dage,
vender paa Fnuggenes Vinger tilbage.
Hvile de byder
i barnetryg Favn,
fredsølt det lyder
igennem vort Savn:*

*Glem nu din Travlhed, og lyt til vor Stemme,
Jul det er netop at drømme sig hjemme.*

*Hjemme, hvor Væggen er tjældet med rene
Minder, der skinner som Lys mellem Grene,
Minder, som freder
det barnlige Sind,
Minder, som leder
til Festglæden ind,*

*Glæden, som spirer af Barnesindsmuldet,
Glæden, som varsler om Evighedsguldet.*

H. Hansen.)*

*) Fra 1913 Præstelærer ved Skolen i Des Moines.

EPILOG.

DENNE lille Bog skulde have været en Sommerbog, nu er den bleven til en Julebog. Saadan kan det gaa i Verden, at vore Sommerdrømme kan blive til Julelys. — Skønt man nu maaske vil finde dette baade rigtigt og kønt sagt, er jeg mig bevidst, at det ikke vil redde mig paa Regnskabsdagen, naar Danelag nu holder Møde ved Nytaarstid. Man vil muligvis indrømme, at det er bedre, at vort aarlige Hefte kommer som en Julehilsen i Stedet for ved Sommertid, da man som Regel ikke læser meget og sveder det ud, man læser; men ingen vil takke mig, og det forlanger jeg da heller ikke. Jeg er meget nøjsom og ønsker blot, man vil tage mit Ord for, at jeg ikke ret godt kunde have faaet det ordnet anderledes.

Det var Meningen, at dette første Hefte skulde have bragt et Bidrag fra Skolens første Forstander, Pastor Vestergaard, næste Aars Hefte et fra Skolens næste Forstander, og saaledes videre. Jeg havde da ogsaa Lovning paa et Bidrag fra Pastor Vestergaard og gik og ventede paa det hele Sommeren, ligesom jeg gik og ventede paa en Omslagstegning fra Frk. Høgsbro. Ingen af Delene kom, desværre; men jeg haaber, de vil komme til vort næste Hefte. Det er ikke vanskeligt at undskylde, naar vi tænker paa, at det er Folk, der (ligesom vi tre, der har med dette Heftes Udgivelse at gøre) har andet at bestille end netop dette. Jeg nævner dette for at Danelags Medlemmer kan vide, hvad vi har ventet paa, og hvad vi havde tænkt paa, at vort Aarskrift skulde bringe.

Det var Meningen, at hvert Hefte skulde bringe et Bidrag fra én af dem, der har arbejdet med paa at bygge Skolen op gennem de Aar, der er svundne, og det ikke blot for deres Skyld, der var her da og fik Skolen kær, men ogsaa for dem, der har faaet Skolen kær, som den er nu. Den største Plads optager ganske naturligt det, der hører til Skolens Nutid; men det vil sikkert være ligesaa kærkomment for gamle Elever som for ny. Forstaar jeg det ret, saa rækker Skolens Fortid og dens Nutid hinanden Haand i „Danelag“, og skulde nogen ikke kunne taale en Røst fra dens Fortid, og skulde andre ikke kunne finde sig i dens Nutid, da burde saadanne vist nok melde sig ud af „Danelag“.

Jeg tror da ikke, det er en Misforstaaelse, naar jeg har ment, at vort Aarsskrift skulde repræsentere baade Skolens Fortid og dens Nutid. Jeg bringer ingen Undskyldninger for, hvad Julebogen bringer; men jeg beklager, at Skolens Fortid ikke er bleven repræsenteret, saadan som Meningen var.

S. D. Rodholm.

Et Brev fra „Danelag“s Formand.

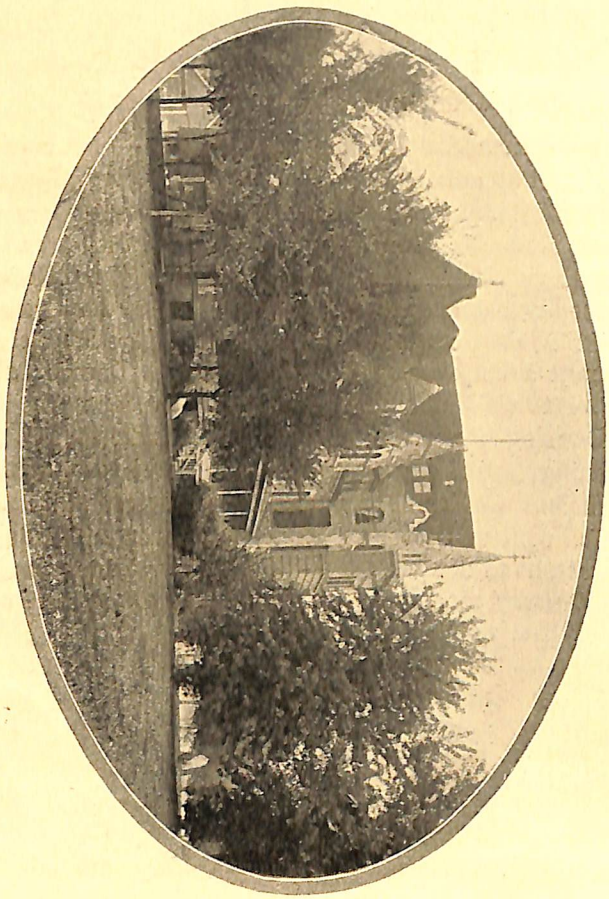
Kære Rodholm!

Du har — formodentlig uden at vide det — sat mig en Smule i Forlegenhed ved at udbede Dig en Redegørelse over „Danelag“s Virksomhed — eller *U*virksomhed i det sidste Aar; den sidste tier vi helst med, og den første, altsaa Virksomheden — ja, Danelagheftet er i sig selv det fyldigste Udtryk for samme, saa nogen yderligere Redegørelse for „D.“s Virksomhed derudover i det forløbne Aar kan næppe gives — det eneste skulde da være Omtalen af den glædelige Meddelelse, som for ikke saa længe siden overbragtes mig af L. C. Larsen, at der havde meldt sig over 40 ny Medlemmer til Danelag nu for nylig.

Hvad Danelag *er* og hvad Danelag *vil*, bør ikke forties. Danelag *er* en Elevforening (hvori dog ogsaa Lærere kan blive optagne som Medlemmer), *Skolens Datter* er den en Gang bleven kaldt. *Danelag vil være Bindeled* mellem Elever og Skole, og Elever indbyrdes; *en Støtte* for Skolen i alt, hvad den magter — og hvor er vel den, som ikke ønsker, at „*Skolens Datter*“ maa vokse sig smuk og stærk og stor, og lette hver Byrde, der trykker og tynger paa Skuldrene af Mo'r — ja, hvor er vel den?

Hilsen.

J. J. Lerager.

VOR SKOLE.

DET er allerede nu mange aar siden, at den danske kirkes skole i Des Moines begyndte sin virksomhed, og i disse aar har mange unge vandret ud og ind af skolens døre.

De første elever der kom her i midten af halvfemserne, vil ikke nu kunne kende skolen og dens omgivelser, ejheller folkene, der færdes paa skolen. Ingen af de gamle kammerater er her mere, ingen af de gamle lærere. Skolen har skiftet udseende, og virksomheden har til de forskellige tider haft forskelligt præg. Den har i saa henseende været et tro udtryk for, hvad der rører sig i vort folk af aandelig art. Hvorvidt nu dette er heldigt eller uheldigt, kan der være forskellige meninger om. Der er mange, der mener, at det præg, virksomheden nu har, er i god overensstemmelse med vort samfunds trang og tarv, der er andre, der mener det modsatte. Paa ét omraade er det jo ikke heldigt, at skolen har skiftet ledelse saa ofte, alle de ældre elever vil altid savne noget, naar de kommer her til. Det, de kendte, er ikke mere; de mennesker, som var de ledende i virksomheden, er bleven afløst af andre, det gør det fremmed. Det er ikke mere den samme skole for de gamle elever. En skole bærer først og fremmest præg af de mennesker, som færdes dér, er de borte, man kendte, og nye rykket ind, saa er med det samme den skole forsvundet, som man, da man selv var elev, var fortrolig med. Alt er blevet nyt, fremmed. Der er noget i dette, som ikke er saa tiltalende.

Det største ideal for en skole, som jeg kan tænke mig, er dette, at skolen blev præget af en bestemt mand eller en kreds af lærere; naar han døde eller kredsen blev opløst, saa skulde skolen brændes eller nedlægges. Nu var den virksomhed afsluttet, nu begyndte med andre mennesker noget helt nyt. Selv om man prøver paa at fortsætte i samme spor, saa kan det dog aldrig blive til andet end en overgang til noget forskelligt fra det, der var.

Hvis det kun var slet og ret en almindelig kundskabsskole, saa betød det ikke saa meget, for den virksomhed kan fortsættes i 1000 aar

uden at der vilde ske andet brud med det gamle, end det de nye videnskaber satte i stedet for de forældede. Der gjaldt det disse bestemte lærefag og denne bestemte eksamen og dermed basta. Lærerne blev eksamensfagenes slaver.

Der kunde være adskillige kuriositeter at melde om denne eller hin, der kunde være en enkelt, der kunde sprænge den strænge eksamensramme og lade sin personlighed lyse ud over flokken og faget, men ellers vedblev man i den samme skure.

Men med en skole som vor, den danske kirkes skole, hvor det ikke blot gælder kundskaber, men hvor det gælder personlighedens udvikling, der bliver skolen disse mænds og kvinders skole, som sætter deres personlighed ind og præger virksomheden paa deres ejendommelige aandelige maade. En forandring her føles langt stærkere, ja saa stærkt, at det hele kan blive fremmed for den fordums elev. Og saadan er det nok ogsaa gaaet med Grand View College i tidens løb.

Fra Vestergaard begyndte og til nu har skolen haft forskelligt præg, saa forskelligt, saa eleverne fra de forskellige tider let kan komme til at sé paa den, som om det er en helt ny skole, en anden end den, de kendte.

Derfor vilde jeg egentlig helst være blevet paa Danebod og faaet lov til at fortsætte min virksomhed dér med det præg, den skole nu havde faaet og som jeg formaade at sætte paa den, helst blevet dér til min dødsdag, det vilde have været langt mere tilfredsstillende for mig personlig.

Men vort danske folk her i amerika er et folk paa rejse. Det har endnu ikke faaet bygget sit faste arnested, saa det samler for hele livet. Ikke engang rent timeligt har vort folk slaaet rod, endnu mindre aandeligt.

Endnu bryder de op fra de gamle kolonier og vandrer ud til nye egne eller flytter ind til byen fra det gamle hjem. Bestandig paa færde, bestandig med en urolig higen efter at naa at blive hjemme ét eller andet sted.

Samme kaar deler vor skole. De forskellige anskuelser om en skoles maal og virke har gjort sig gældende og har fremtvunget disse Forandringer. Denne skole, som i egentligste forstand er samfundets barn og skulde bære dets præg, er der kæmpet om af de forskellige aandelige opfattelser.

Vi, der leder skolen nu, véd godt, at vi kun kan være udtryk for en del af vort folks syn paa, hvordan en skole bør være, vi véd, at der er andre, der har en forskellig opfattelse fra vor om skolens maal og

virkemaade. Men vi véd ogsaa, at vi hører med til dette vandrende folk, vi er endnu ikke naaet til at have faaet foden fast under eget bord. Ingen véd, om det, vi ansér for at være det rette, om det bliver det sidste ord i denne saga; sandsynligvis ikke.

Men kan der da udrettes noget under saadanne forhold?

Trods alle forskelligheder er der dog noget, der binder os sammen. Først dette, at vi er danske. Det rækker langt, meget længere end vi selv aner. Vi har fælles modersmaal, vi er fælles om hjemkærligheden, fælles om vort gamle flag, fælles om folkets minder.

Og saa hører vi til den danske lutherske kirke. Vi er fælles om den uforklarlige aandelige stræben efter at tjene den gud, der uden vor egen fortjeneste af naade har gjort os til sine børn og arvinger i den hellige daab. Vi er som dem, der véd, at „adel forpligter“.

Dette at være blevet guds børn, forpligter os helligt til at leve som guds børn. Deri er der en modsætning til dette rent menneskelige, først at gøre sig fortjent til at blive guds børn, for at faa adgang til ham.

Denne modsætning til hele den reformerte kirke binder os sammen. Men vi forstaar ogsaa, at vi maa være paa vagt, skal det ikke blive til mundsvejr med vort barneforhold til gud. Vi véd, at vi har hans eget ord derfor, og det ord er sandhed, derfor kan vi ikke vige fra det.

Disse to ting: Vi er danske og vi er danske lutherske kristne, de foréner os stærkt og dybt, trods alle andre forskelle.

Er vi end saa paa vandring herovre, har vi end forskellige anskuelser, f. eks. om denne eller hin maade at holde skole paa, og kæmper vi end derom, — vi hører dog sammen, vi er ikke fremmed for hverandre.

Paa en rejse overlades somme tider tømme saa til én, saa til en anden, det er maaske ikke altid det heldigste, men naar kun vognen føres fremad mod maalet, bliver vi nok indenbords allesammen.

I, som var elever i „gamle dage“ og som kun kender lidet til os, der nu leder samfundets skole, I véd nok alligevel, at vi vil ikke køre vognen i grøften, men vi vil fremad, og I skal ikke føle Eder fremmed for os. Fremad betyder for os som for alle de andre, der har haft styret her: *frem under korsbanneret*. Det herlige flag, der er symbol baade paa vor danskhed og paa korssets evangelium. Frem under det og frem under *stjerner og striber*, symbol paa udlængsel og hjemlængsel, frem under *de* to stolte flag.

Saa faar det gaa, som det kan, med at præge skolen for livstid, det faar skifte mellem os, om gud saa vil; men vi maa ikke blive fremmed

for hverandre. — Vi skal føle os hjemme blandt hverandre, og det ikke mindst paa Grand View College.

Glædelig Jul alle.

Th. Knudsen.

SPÆNDING.

VORT Hjærte er spændt som en Brobues Hvælv
fra Strand til Strand over Tankernes Elv,
og Tankerne glider og synker og stiger
og stønker med Lysglimt paa fjærneste Riger,
de boltrer sig, lyse og dunkle i Flæng,
og spiller paa Stemningers gyldne Stræng.

Der er Tanker, der kvæger som Dug over Straa
og danser som letteste Alfer paa Taa,
der er Tanker, der brænder som Glød uden Luer;
der er Tanker, der føjes som letbaarne Buer
til en Helhed af mægtig og hvilende Ro
paa grundfaste Søjler af sejrende Tro.

Der er Spænding i Hjærtet, som vil lukke ind
Kulturens mangfoldige Tankespind
om de utalte Enheders Sammenstykning
ved Udviklingsgang til en Verdensbygning
og dog have Rum for Alskaberens Haand,
for det vældige „Bliv“ af hans evige Aand.

Der er Vaande af spændte Strænges Spil
i den Sjel, som i Sandhed og Ærlighed vil
lade Lys af den store og fri Humanisme
gennemlyse og brydes i Sjælens Prisme,
men dog under skiftende Straalekast
vil holde det ene fornødne fast.

Der er Drifter, som vokser ved Livsvældets Rod
og trænger med Pulsslaget gennem vort Blod
og maler os jordiske Lyster for Øje;

*de mødes med Hjærtets Kald mod det Høje,
mod et Liv i Sejr over Sanser og Kød,
som Gudsordets mægtige Fordring lød.*

*Der er Lyst til at danse paa Lykkens Sti,
sidde skønhedsomsat i sit lune Hi
eller sidde med Stolthed i Herskersæde;
der er Krav om at tjene de andre til Glæde,
om at ofre sig selv for den Lazarus,
der er lagt for vor Dør, fuld af Saar og af Smuds.*

*Men Gud have Lov for det Ord og det Navn,
som giver Forløsning fra Spænding og Savn,
som kan fylde hvert Krav og lindre hver Smærte
og sænke sin Fred i det skælvende Hjærte,
som kan rense hver Tanke og styrke til Strid
hver Sjæl, som tør fæste til Ordet sin Lid.*

*Det Navn det er: Jesus, som vandt i sin Død
den evige Sejr over Drifter og Kød,
som baned os alle Vej til at stige
mod Guds evige Sandheds og Helligheds Rige,
hvor Gaaderne klares i Glarhavets Glans,
hvor Striden skal lønnes med Sejrens Krans.*

H. Hansen.

Fra den danske Lærerskoles Stilebøger.

I.

HVORFOR SYNGER VI?

DER er saa meget, der kan give Anledning til Sang, og det sker vel stundom, at der synges paa en mindre pæn Maade; men saa kan det ikke kaldes Sang. Det bliver da nærmest at ligne ved en Slags Skryden, og vedkommende, der synger, er da kommen langt bort fra det Stade, hvorfra Sangen bør betragtes, nemlig som en Gave, der er givet os af Gud, og som vi skal bruge til hans Ære.

Grundtvig skriver i én af sine Sange: „Lyksalig det Folk, som har Øren for Klang herovenfra“. En Klang, som den Englen frembragte den første Julenat, kan vi med vore jordiske Tunger aldrig naa at frembringe; men i vore bedste Stunder kan der dog komme ligesom et Skær over os af den Glans, som udstraaler fra den himmelske Sang. Det er vore Takkesange, der løfter os saaledes og forklarer Tilværelsen for os. Vi begynder Dagen med en Takkesang, fordi vi føler Trang til at sige Tak for alt godt, og det vilde være skønt, om vi altid kunde synge saaledes af fulde Bryst, om vi kunde blive som Fuglen, der fra Morgen til Aften, i Solskin og Regn, synger sine glade Sange til Pris og Ære for ham, der gav den Lyset og Livet. Det er kun altfor sjældent, at vi kan synge af et saadant Sind; men saa synger vi for at give de forskellige Følelser Luft, som rører sig i os. Hvad enten det er Glæde eller Lykke, Fryd eller Begejstring, saa kan vi bedst udtrykke det i Sang. Vi kan blive saa glade, at vi uvilkaarligt giver os til at nynne paa én eller anden Sang uden at vælge nogen bestemt, eller vi kan blive greben af Begejstring over én eller anden stor Sags gode Udfald, og det strømmer over vore Læber i kraftige Toner og letter vort Bryst. Eller det er Længsel og den dermed følgende Vemod, som føder Sangen paa vore Læber. Det kan være en Moders Længsel efter sit Barn, som ene og forladt vanker om i Verden; hun véd ikke hvor; saa synger hun for paa Sangens Vinger at komme bort fra de triste Tanker, og det letter; hun løftes derved opad, og Vemoden bli-

ver til Haab, Haab om, at Barnet vil blive beskærmet af stærkere Hænder end hendes. Eller det er Længsel hos den unge, der skal prøve paa at staa paa egne Ben. Det viser sig at være sværere, end han har tænkt; han kan være lige ved at bukke under for de mange Fristelser, som han møder; men saa kommer han i Tanker om Hjemmet, og Længselen griber ham, indtil saa Sangen faar Luft hos ham ved Tanken om Barndomstiden. Det kan være Længsel af en anden Art, der melder sig, Længsel efter at faa mere Fylde i Livet, en Trang til at øve Daad, komme ud og prøve Kræfterne; men det er jo tit saaledes, at noget stænger for denne Higen. Saa gæder det en Tid i den unges Bryst, indtil det faar Luft i Sang, og saa aabnes Øjnene; han lærer gennem Sangen at forstaa, at Daaden, han længes efter at øve, ligger mangan Gang lige for Døren og venter paa at blive bragt frem.

Bjørnson skriver, at Sangen har Lysning. Ja, den kaster Lys over vor hele Færd; den hjælper os til at overvinde de mange Vanskeligheder, som møder os paa vor Vej gennem Livets Travlhed. Den gyder nyt Liv i vort Bryst; det hænder vist for de fleste Mennesker, at der kommer Træthed og Sløvhed over dem; men saa hører de pludselig en bekendt Sang blive sunget, og saa svinder Trætheden, og de synger med, glemmer Møjen og Modgangen og tager fat med friske Kræfter. Sangen er vort Værn mod Grinet, som vi saa ofte møder paa vor Vej; ved at synge en frisk og frejdig Sang kan vi vinde Sejr over den Mistro og Tvivl, som til Tider kan snige sig ind i vort Sind og gøre, at vi sér saa sort paa mangt og meget, som ellers burde fylde os med Fryd og Taknemmelighed. Sangen har en forunderlig Evne til at stemme modstridende Kræfter, saa de i Fællesskab arbejder sammen mod et fælles Mål.

Vi kender vist alle den trykkende Følelse, som kan hvile over en Forsamling af unge eller gamle; det er, som noget fremmed forhindrer dem fra at slutte sammen. Saa kan en heldig valgt Sang have en løftende Virkning paa Sindene. Ved Sangens Toner og Ord bliver alles Tanker og Følelser samlet om noget fælles; det være enten nationale Minder eller Barndoms minder, eller det er det kristne Livshaab, som Hjerterne ved Sangen bliver fyldte af. Der kommer en ganske anden Aand over Sindet, og Øjnene straalere af Varme og Kærlighed.

Ogsaa Sorgen kan lattes ved en Sang, og faar vi først Øjnene op for, hvorledes vi med vor Sang kan bidrage til at gøre Livet lysere og rigere for os selv og andre, da vil den klinge højere og renere fra vore Læber. Det kan synes somme Tider, som om vi magter ingen Ting;

men vi kan synge os Kraft til. Saa længe vi kan samles om at synge vore bedste Sange, da er der endnu Livsmod i vort Bryst. Er Sangen mangen Gang kun svag, og synes den at være jordbunden, saa er det dog ad Sangens Tonestige, at vi skal stige for at blande vort Kor med den himmelske Sang.

Hans Jensen.

II.

GOD OG DAARLIG LATTER.

VI Mennesker har faaet en stor Gave i vor Stemme og vor Evne til ved dens Hjælp at kunne tale sammen og derigennem gøre os forstaaelige for hverandre. Vi kan gennem Samtale for en stor Del lære vore Medmenneskers Karakter at kende; thi i Talen finder vi Udtryk for mange af de Følelser, der bor i os.

Det samme er til en vis Grad Tilfældet med Latteren; thi ogsaa derigennem kan vi finde Udtryk for Følelser af meget forskellig Art; men det er ikke altid de bedste Følelser, som skaffer sig Luft paa denne Maade. Der er mange forskellige Slags Latter til; men de kan inddeles i to Hovedgrupper, nemlig den sunde Latter, som kun kan have gavnlig Indflydelse paa Mennesket, og den skadelige Latter, som er Udtryk for de mindre gode Følelser.

I den unge Alder har man lettest ved at lé. Derfor hører man ofte hjertelige Lattersalver, hvor unge, lystige Mennesker er sammen. Det kan virke saa forfriskende at høre en hjertelig og lystig Latter; men allerbedst er det alligevel selv at lé. Det er saa befriende, hvis man er i daarligt Humør, saa pludselig at faa Lejlighed til en rigtig sund Latter; thi den skal nok jage det daarlige Humør paa Flugt. Latteren er god, saalænge man lé af noget, som er virkelig morsomt, lystigt eller vittigt, og naar det, man lé af, ikke er noget, som kan saare éns Medmennesker.

Hvis nogen har et skarpt Blik for det komiske og tillige er lattermild, kan denne Tilbøjelighed rumme en Fare; thi et saadant Menneske kan ofte fristes til at gøre sig lystig paa andres Bekostning, og det kan gøre megen Skade; thi er der noget, som kan gøre én ondt, er det spottende Latter. Er der noget, som kan saare og bedrøve et Menneske, saa er det at føle, at det er til Latter for andre — maaske paa Grund af én eller anden legemlig eller aandelig Fejl, som det ikke

selv er Skyld i. Latter bliver ogsaa i andre Tilfælde misbrugt, idet nogle Mennesker lær af alt mellem Himmel og Jord. De gør dem altid Umage for at finde Tingenes latterlige Side; men derved føres de ud i Grinet og gør derved deres Liv fladt og tomt, fordi de ved altid at prøve paa at finde de latterlige Sider i Tilværelsen efterhaanden berøver dem selv alle Idealer. Der er mange andre Former for daarlig Latter, som man helst maa være paa Post imod, da man ved at give efter for Trangen til den kan skade baade sig selv og andre; thi lige saa stor Opmuntring og Gavn, som vi kan have af en god og sund Latter, ligesaa stor Skade og Sorg kan Latteren gøre, hvis den misbruges.

Det gælder derfor for os om at lære at bruge den gode Gave, vi har faaet i Latteren, paa den rigtige Maade, saa at den kommer til at faa den rette Indflydelse paa os.

Ella Olivarius.

GYMNASTIKLÆRER HELGE BJERG
MED ET KARLEHOLD FRA SLOLEAARET 1913—14

„UNGE KRÆFTER“.

1913—14.

„Unge Kræfter“ er en Forening af Skolens Elever og ugifte Lærere. Den holder Møde hver Lørdag Aften. Hveranden Uge er der Underholdning, bestaaende af: Oplæsning, Deklamation, Sang og Musik, og hver anden Uge er der Diskussion, og i Aarets Løb har følgende Emner være diskuteret, nemlig: „Bør Kvinden have Valgret?“ „Den socialistiske Fremtidsstat“. „Hvad har voldt størst Fortræd: Krig eller Spiritus?“ „Paa hvilke Maader kan Drikkeriet bekæmpes?“ „Hvad skaber et lykkeligt Hjem?“ „Hvad kan de danske Ungdomsforeninger vente sig af Elever fra G. V. C.?“

Ved disse Møder blev endvidere, naar der var Stof nok, Foreningens Blad læst. Dette Blad har til Formaal at være Medlemmerne til gensidig Opmuntring og Vejledning, og det bærer det flotte Navn

„PEGASUS“.

For at give et Indtryk af, hvad det indeholdt, skal her meddeles et Par af dets Artikler.

I.

hvad Aften, det var; men det er sandt,
Forleden Aften — jeg husker ej grant,
det har med Sagen ej noget at gøre;
men nu skal I alle barestens høre:
Det var vel omtrent Kløkken ti en Kvart —
da tænkte vor Hans: „Hvor var det dog rart,
om Du kunde faa en god Mundfuld Mad,
for Du er skam grumme sulten, din Rad“.
Han lyttende løber, med ilsomme Fjed
i Kældrens Kammer han lister sig ned;
thi han er ej bange; han Pelsen tør vove;
han véd, at Sult bryder alle Love.
derfor han modig nu fremad gaar,
skønt Knæerne ryster, og Tænderne slaar.

Da lyder — o, Skræk! — et „God Aften, min Ven!“
 — havde Hansemand bare været hjemme igen;
 men Halsen var tør, og Tungen slog Klik.
 Han stammer saa sagte: „Maa jeg faa en Drik?
 Jeg har i min Hals en skrækkelig Følelse;
 jeg tror bestemt, at det er en Forkølelse“.
 „Er Du forkølet, da hjælper ej Vandet,
 nej, da er det bedst, at Du faar noget andet.
 Her har Du nu først et uldent Klæde;
 det maa Du dygtig i Olie væde —
 i femten Minutter Du din Hals maa skrubbe,
 og saa skal Du faa en Skaal Havresuppe.
 Derefter maa Du, min lille Dreng,
 Dig skynde op i din lune Seng;
 men det maa Du huske, at hjælper det ikke,
 da maa Du fire Kopper Saltvand drikke“.
 Vor Ven maatte tage sin bitre Medicin,
 han gned og skrubbed paa Halsen sin,
 saa Taarerne løb ham af Kinden ned,
 for Olien var fæl, den bed og sved —
 til sidst var han færdig, og Suppen med,
 og det kan nok være, han fo'r af Sted
 som en lille Islænder, der er løben vild,
 for Hansemands Hals nu brændte som Ild.

Moralen den kan I nok begribe:
 Lær kun af Hans, naar I kommer i Kuibe!

II.

G. V. C. FØR STUDENTERKNALDET.

Hvis ikke den forventede Jordrystelse, Studenterknaldet, snart indtræffer, saa gaar jeg simpelthen til — baade legemligt og aandeligt: Hvem kan tænke paa Timer mere, og dog — i Timerne faar vi Skænd, fordi vi ikke tænker nok. Men ellers — o, Ve! Fra én Kant lyder det: „Hej, Tenorerne øver lige efter Middag“.
 Da jeg vil luske af fra Sangprøve, lyder det: „Du husker vel nok, der laves Pynt i Spisesalen lige efter Supper? Du svigter ikke!“ Jo, jeg svigter alligevel, for en Gang imellem skal man dog have Ro til at læse noget. Jeg ind i Dagligstuen. „Gaa din Vej! Her er Komitémøde! Hvor mange Programmer skal vi have trykket?“ Naa, saa forsøger jeg Læsestuen. „Skal vi have Østerssuppe, eller synes I, vi kan give dem Sødsuppe? Ice-Cream skal vi naturligvis have til sidst“.
 Saa prøver jeg Lærerværelset. „Alle Opvarterne møder paaklædt saaledes“.
 —

Nej, Tak — det kan jeg ikke taale at høre paa — og jeg ind i Bibliotheket. Endelig — fem Minutters Ro; kun en fjern Mumlen lyder fra Kælderen. Da gjalder det pludselig fra dette underjordiske Dyb: „Dette skal være Hr. Smitses til Ære — Hurra!“ — Jeg stormer ud af Bibliotheket i Rædsel. Saa er der kun ét Sted at søge Ro — i min Seng. Jeg farer op af Trapperne; men Sengen — ak, ja, jeg maa sige Sandheden rent ud, — den var optaget; der var Afskedspegilde. Da gaar jeg langsomt ned igen og sætter mig ude paa Trappen og sér paa Maanen; den er da ikke bleven gal endnu! Men altsaa, kommer Studenterknaldet ikke snart, gaar jeg til!

STUDENTERKNALDET,

det store Afslutningsknald for Vinterskolen holdtes den 12. Marts. Solen skinnede — naturligvis, og lige fra Morgenstunden lyste Glæden i alles Øjne. „Billi“ blev striglet en ekstra Gang, Køkkenpigerne sang, Opvaskerne fløjtede, og Jens fik en Spand Vand i Hovedet, da han gik ned af Trappen — jo, Humøret stod højt den Dag, og dog havde alle travlt med at faa alt ordnet, til Festen skulde begynde; man sled, man sang, og man lo, ja, tænk en Gang, der var den Dag ikke én, der kom for sent til Frokosten. Men naar man nu skal skrive om Festen, gaar det saaledes, at man maa sige: „Det var en herlig Dag; men at fortælle om Enkelthederne er vanskeligt, for man skal ikke læse om en saadan Fest; man skal være med“.

Efter at L. C. Larsen, „Unge Kræfter“s Formand, havde budt Velkommen, holdt Forstander Knudsen Festtalen, hvori han fremhævede, hvad Betydning det har at holde Fest paa rette Maade. Fest og Glæde hører sammen, og vi Mennesker har Grund til at glæde os; men i Feststunderne, hvor Glæden bor hos os, kommer der ofte en anden Følelse frem, én, som han vilde kalde Vémod. Det er denne, der er Gæst ved vor Afslutningsfest, naar vi nu tænker paa, at vi snart skal skilles vidt om over dette store Land; men den kan saa føre os til at tænke paa, at vi dog alligevel har Grund til at være glade, fordi vi i Vinterens Løb har kunnet dele saa meget godt, ja, det bedste med hverandre, og saaledes kommer Vémoden som Gæst, hver Gang vi holder Fest; den kommer saa stille, dybt nede fra det dybeste i éns Sjæl, og den kommer som en Ven, der vil hjælpe os til ikke at sé overfladisk paa Livet, men at sé paa det med Alvor, men tillige ogsaa med Glæde, fordi vi — med Guds Hjælp — tør tro, at Livet kan blive ikke et Nederlag, men en stor og glædelig Sejr — ja, egentlig en Række Sejre.

Efter en Kaffe-pavse var der Underholdning i Salen: Sang, Musik og Deklamation. Derefter spillede i Gymnastiksalen „Storebededagsaften“, og det livlige og gode Spil lønnes med stærkt Bifald.

Kl. 5:30 serveredes den store Festmiddag i Spisesalen. Denne var pyntet som en Løvsal, og „der hang en Guldring paa hvert et Træ“. Der nede stod Roselil og hendes Elsker, omgivet af drabelige Riddere i middelalderlige Dragter. Og under Tonerne til „the little Toy Soldier“ gik man Par om Par til det velbesatte Bord. Pastor Rødholm var Toastmaster, der med sit gode Humør og velvalgte Vit-tigheder yderligere forhøjede Stemningen. — Pastor Hansen talte om Frihed og paaviste, hvor meget der kunde henregnes dertil, samt klargjorde gennem filosofiske Betragtninger, hvad der havde størst Værdi, Talefrihed eller Tænkefrihed, og sluttede med at opfordre Selskabet til at gøre Brug af begge Dele. — Ada Steenberg paaviste gennem Eksempler fra det daglige Liv, hvorledes Mageligheden kunde indvirke paa Skolearbejdet, hos Pigerne ved, at de sov for længe om Morgenen, hos Karlene ved, at de sov i Klassen eller undlod at tage Styrtebad efter Gymnastik. — J. K. Nygaard talte om Snaksomhed og O. Bendixen om Kræsenhed, saaledes som den viser sig, naar nogle altid levner noget paa deres Tallerkener. Om Kærlighed taltes paa Engelsk, og den forklaredes saaledes: „Love is something grown up downstairs from the basement of a persons heart“. — I. Madsen talte til Slut om Afsked.

Om Aftenen opførtes Hostrups Sangspil „Genboerne“, og skønt det varede tre Timer, blev det fulgt med stor Interesse fra først til sidst. Saa var der Chocladegilde, og Klokkeren blev henad 1, før Formanden sluttede Festen med Tak til alle. Der var skrevet otte Sange til Festen, hvoraf én lød saaledes:

Mel.: Høje Nord, Friheds Hjem.

Venneflok, naar I nu
bort fra Skolen snart skal drage,
glem ej dem, der bli'r tilbage,
men hold Mindet frisk i Hu.
Glem ej, at Jer Støtte trænges
mod det kolde Verdensraab,
lad ej stænges
Ungdomssindets lyse Haab!

Hvor saa end frem I gaa,
om I end skal staa alene,
bær i Sind det friske rene
Syn, I her fik Øje paa.

Spred det ud i alle Kredse,
saa det kendes skal en Gang,
at for stedse
vokse skal vor Dannevang!

Glem saa ej Dagen lang,
naar enhver sin Gerning plejer,
at den Skat, I herfra ejer,
den skal bære Frugt en Gang.
Lad den ikke dø i Kulde,
drag den frem i Solens Lys,
og i Mulde
skærm den godt mod Stormens Gys!

Lad det ej blive glemt,
hvor I samles rundt i Flokke,
denne Skat tør ingen rokke,
som i Modersmaal er gemt.
Lad Jer Sang fra Læben lyde
som en Klang af ædelt Guld
den vil bryde
Skorpen haard til frugtbar Muld!

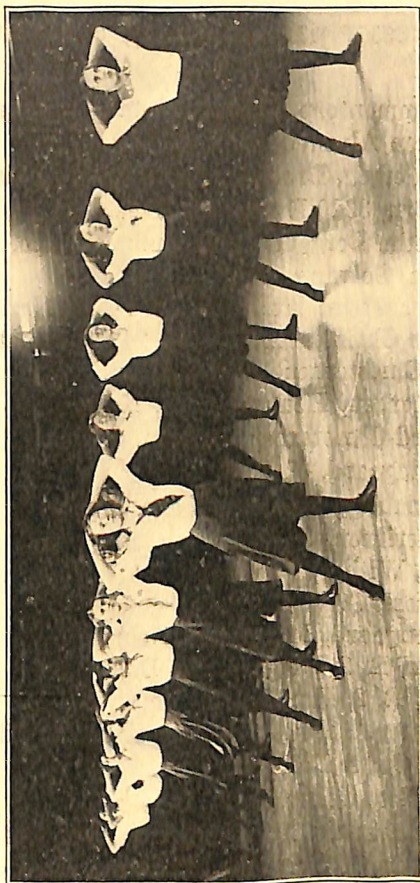
h.j.

Om Natten og i Løbet af det første Par Dage rejste saa Vinterflokken og vi blev kun et halvt Hundrede tilbage, og efter nogen Tids Forløb holdt vi op med Lørdagsmøder, ligesom „Pegasus“ nu ligger i Dvale, indtil den næste Aar vaagner op og fortsætter sin Opdragergerning. „Unge Kræfter“ sover; thi de unge Kræfter bruges til andre Ting, til Eksamenslæsning og til — Indgaaelse af Forlovelser, hvoraf der har været flere.

Saa en venlig Hilsen til Venner af „Unge Kræfter“ paa Grand View College.

Søren Isaksen.

PIGEHOLD FRA SKOLEAARET 1913-14

Navne og Adresser paa „Danelag“'s Medlemmer 1914.

- George C. Ammentorp, 3115 Augusta St., Chicago.
Chr. Andersen Almsted, G. V. C.
Johanne Andersen, Dronning Louisegade 8, Tisted, Danmark.
Johanne Bjørn, 3320 Evergreen Ave., Chicago, Ill.
Mrs. Margrethe Berg, R. 1, Menominee, Mich.
Agnes Brøns, Solvang, Cal.
C. Peter Christensen, Audubon, Ia. (First National Bank).
Jens Laurids Christensen, 704 So. 24. St. Omaha, Nebr.
Thomas P. Christensen, Askov, Minn.
N. P. Christensen, Hemmingford, Nebr.
C. Bundgaard-Christensen, Britton, S. Dak.
Karoliné Damgaard, G. V. C.
Simon C. Faaborg, Medicine Lake, Mont.
Nanna Frederiksen, G. V. C.
Marie Frost, Withee, Wis.
Artur E. Frost, G. V. C.
Adele Gravengaard, Marquette, Nebr.
Agnes Håahr, R. 2, Niagara, No. Dak.
Anker Hald, R. 2, Harlan, Ia.
Emil A. Hansen, Lostant, Ill. (c/o Christian Miller).
Aksel Holst, Cedar Falls, Ia.
Thorvald Holst, Cedar Falls, Ia.
Mrs. Anna Hansen, 3320 Evergreen Ave., Chicago.
Andrea Hansen, 49 Fort Ave., Roxbury, Mass.
Rev. J. A. Holst, 1101 Madison St., Ludington, Mich.
Ejnar Hansen, Exira, Ia.
Rigmor Hansen, R. 1, Hampton, Nebr.
Jens Kr. Jensen, G. V. C.
H. P. Jørgensen, 976 25. St., Des Moines, Ia.
Rev. Hans Juhl, R. 1, Box 35, Oleander, Cal.
Mrs. Anna Juhl, R. 1, Box 35, Oleander, Cal.
Niels Jespersen, R. 3, Viborg, S. D.

Jørgen Jørgensen, 2423 Carney Ave., Marinette, Wis.
 Viggo Jensen, Box 208, Hutchinson, Minn.
 Rebecca Justesen, Ringsted, Ia.
 Alfred Jensen, R. 1, Box 11, Harlan, Ia.
 J. L. Jensen, 1322 Boyd Ave., Des Moines, Ia.
 Hans Jakobsen, Marquette, Nebr.
 Hans O. Jensen, G. V. C.
 Karl Jensen, Colman, S. Dak.
 Johannes Chr. Johansen, Kimballton, Ia.
 Rev. A. C. Kildegaard, 1179 Hoe Ave., New York.
 Mrs. Ellen C. Kildegaard, 1179 Hoe Ave., New York.
 Mrs. Marie Knudsen, Enumclaw, Wash.
 Niels Kr. Kristiansen, 821 Grove St., Cedar Falls, Ia.
 Sigrid Knudsen, Sta. D., R. 2, Omaha, Nebr.
 Sigrid J. Koch, Kimballton, Ia.
 Anders H. Kyhl, G. V. C.
 Fred. Krüger, 8140 Exchange Ave., So., Chicago, Ill.
 Rev. J. J. Lerager, Rosenborg via Lindsay, Nebr.
 Mrs. Anna Lerager, Rosenborg via Lindsay, Nebr.
 Jens Larsen, Box K., Farwell, Nebr.
 Ludvig Larsen, Hetland, S. Dak.
 Victor Larsen, Koss Construction Co., Cherokee, Ia.
 L. C. Larsen, G. V. C.
 Alfred H. Lind, R. F. D. 6, Hampton, Ia.
 Kathrine Madsen, G. V. C.
 Anna T. Møller, R. R. 2, Box 20, Hampton, Ia.
 Rev. Fr. Majland, 25 Lincoln Ave., Salinas, Cal.
 Rebekka Madsen, R. 2, Cedar Falls, Ia.
 Sigrid Madsen, R. 2, Box 36, Cedar Falls, Ia.
 Alma Madsen, Kimballton, Ia.
 Peter J. Madsen, G. V. C.
 Amalia Mikkelsen, Newell, Ia.
 Søren Mølgaard, c/o Peder Thor, Wisner, Nebr.
 Marie Nielsen, 4124 Greenwood Drive, Des Moines.
 Jens P. Nørgaard, Box 23, Allegan, Mich.
 Rev. N. C. Nielsen, Elba, Nebr.
 Herman Nielsen, 716 Main St., Cedar Falls, Ia.
 Jørgen Nielsen, G. V. C.
 Julius Nielsen, Askov, Minn.
 Laurits Nielsen, 141 Falls Ave., Waterloo, Ia.
 Dagny Olsen, Tyler, Minn.

Kristiane Olsen, Tyler, Min.
 Ambrocia Olsen, Tyler, Minn.
 Signe Overgaard, 1332 Boyd Ave., Des Moines, Ia.
 Olga Olsen, „Gartneriet“ Solbakken, Aalborg, Danmark.
 Karl G. Petersen, 1332 Boyd Ave., Des Moines, Ia.
 Bertine M. Petersen, R. 1, Box 97, Kimballton, Ia.
 Metha Petersen, 3340 So. 17. St., Omaha, Nebr.
 Frederik Petersen, 1318 Boyd Ave., Des Moines, Ia.
 Rev. Henrik Plambeek, 1320 9. St., Marinette, Wis.
 Olav Pedersen, G. V. C.
 Andreas Petersen, G. V. C.
 Hanna Petersen, Parlier, Fresno Co., Cal.
 Otto R. Petersen, R. 5, Audubon, Ia.
 Peder D. Pedersen, Kalvesta Route, Dodge City, Kansas.
 Rev. P. Rasmussen, Grant, Mich.
 Marie Rasmussen, 2003 So. 9. St., Council Bluffs, Ia.
 Alfred Sørensen, G. V. C.
 Elna M. Stendal, R. 2, Box 9, Brainerd, Minn.
 Milda Schmidt, 1113 Carpenter St., Menominee, Mich.
 Axel Schmidt, 1113 Carpenter St., Menominee, Mich.
 Martha C. J. Schmidt, R. 3, Cedar Falls, Ia.
 Rev. Johannes Sørensen, So. Souix City, Nebr.
 Jens Sørensen, Grayling, Mich.
 Ada Steenberg, Hutchinson, Minn.
 Anna M. Schultz, Ringsted, Ia.
 Sigrid Strandgaard, Box 152, Lindsay, Nebr.
 Esbern Rosenstand, 110 S. E. 13. St., Des Moines, Ia.
 Holger Strandskov, Ringsted, Ia.
 Niels Th. Simonsen, R. 2, Box 65, Harlan, Ia.
 Ida Marie Skow, W. 12. St., R. 2, Cedar Falls, Ia.
 Erik Jensen Thor, Wisner, Nebr.
 Marie Tobiasen, G. V. C.
 Svend Torbensen, R. 1, Moorhead, Ia.

STIEN LANGS MED SKOLEN